

רע"פ 5912/16 - אילן דשתי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5912/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
אילן דשתי

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 22.6.2016 בעפ"ג 46205-01-16 שניתן על ידי כבוד השופטות: ד' ברלינר - שופטת בכירה, ג' רביד וא' נחליאלי-חיאט; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד ארז סמימי

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת הבכירה ד' ברלינר והשופטות ג' רביד וא' נחליאלי-חיאט) בעפ"ג 46205-01-16 מיום 22.6.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (סגן הנשיא צ' עוזיאל) בת"פ 8956-07-14 מיום 16.12.2015, בגדרו נגזר על המבקש עונש של שנת מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת מרמה מסוג פשע; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת מרמה מסוג עוון; פיצוי למתלונן בסך 15,000 ש"ח; והתחייבות כספית בסך 7,500 ש"ח.

2. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי נפלו בידי בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום מספר שגיאות, אשר יש בהן כדי להצדיק את קבלת בקשתו. תחילה, לשיטתו של המבקש, האופן שבו בית משפט השלום גזר את דינו אינו מפורט דיו

עמוד 1

ואינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת, וזאת מאחר שבית המשפט לא פעל בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בנוסף, המבקש גורס כי לא היה מקום בעניינו לקבוע מתחם עונש שנע בין 10 ל-28 חודשי מאסר בפועל, וזאת מאחר שהתביעה חתרה למתחם עונש נמוך יותר – בין 8 ל-18 חודשי מאסר. כמו כן, המבקש עומד על כך ששירות המבחן לא המליץ על שליחתו למאסר בפועל, וכי בית משפט השלום לא נימק מדוע סטה מהמלצת שירות המבחן.

3. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות, וניכר כי כלל טענותיו כבר נידונו בפני בית המשפט המחוזי ונדחו על ידו. כידוע, הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נחה דעתי כי במקרה שלפניי, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים שכאלו, וכל עניינה הוא בעניינו הפרטי של המבקש.

4. יתרה מכך, הרי שהלכה היא שטענות הנוגעות לחומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015)) – ולא מצאתי כי המקרה הנוכחי נמנה על אותם מקרים. נוסף על כך, אך לאחרונה קבע בית משפט זה שקביעת מתחם עונש בצורה רחבה מדרישת התביעה אינה מגבשת מניה וביה עילה להתערבות בגזר דינה של הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 5611/14 אבו עוואד נ' מדינת ישראל (8.5.2016)). למותר לציין, כי דברים אלו נכונים ביתר שאת עת העונש שהושת בסופו של יום על המבקש נכלל בגדר מתחם הענישה אליו חתרה התביעה. על כן, אינני מוצא כי המבקש הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" ולפיכך דין הבקשה להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, הבקשה לעיכוב ביצוע העונש ממילא מתייתרת.

ניתנה היום, י"א באב התשע"ו (15.8.2016).

ש ו פ ט